

РЕШЕНИЕ

№ 1188

гр. София, 05.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 28.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **471** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК вр. чл.39 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на [община] срещу РЕШЕНИЕ №4-2009г. от 01.12.2011г. на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалбата на С. К., Б. К. и С. К. срещу МРРБ, Столична Община и [община] като на СО и [община] са наложени имуществени санкции от по 4500лв. за нарушение на чл.23, ал.1 ЗЗЛД, а на МРРБ е дадено предписание да актуализира личните данни на С. С. К.. Жалбата на лицата в частта против МВР е оставена без уважение.

В частта на решението, с което е наложена имуществена санкция от 4500лв. на [община] е депозирана жалба от Кмета на [община]. В същата се излагат съображения, че не следва общината да отговаря, доколкото в същата се съхранява само личен картон на лицето- С. К. роден в Б. през 1976г.. Визира се, че не е доказано, че следствие от конкретно действие на общински служител С. К. от [населено място] род.1979г. се е сдобил с акт за раждане на съименика си №515 от 21.10.1976г..Оспорва се, че има нарушение на чл.88, ал.1 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/ като се твърди, че общината не отговаря за неправомерния достъп. В съдебно заседание жалбата се поддържа от юрк.Х., която по същество излага и друго основание за незаконосъобразност на решението, че нарушението е извършено през 2000г. и жалбата е извън срока по чл.38 от ЗЗЛД, както и се навежда довода, че е изтекла давността за налагане на административно наказание.

Жалба от Столична община срещу решението в частта за наложената на СО санкция не

е подадена, както и липсва жалба от МРРБ срещу решението в частта за дадените преписания на ведомството. Няма и жалба от С. К., Б. К. и С. К. срещу решението в частта, с която жалбата им против МВР е оставена без уважение.

Ответната страна –чрез процесуалния си представител юрк. Ч., оспорва жалба и моли като неоснователна да бъде отхвърлена.

Заинтересованите С. С. К., Б. Г. К. и С. С. К. всичките от [населено място] –чрез адв.Ц. –оспорват жалбата и молят да се отхвърли. Адв.Ц. по доводите за допустимост на жалбата във връзка с чл.38 от ЗЗЛД –подчертава, че има произнасяне на ВАС с решение №644 от 17.05.2010г. по адм.дело №4919 по описа на ВАС за 2010г..

За МРРБ –юрк.Б. –оспорва жалбата и моли да се отхвърли, като за СО- няма представител и няма изразено становище, както и за МВР.

Заинтересованият също С. С. К. от [населено място] –не е изразил становище по делото.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си по чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата е от адресат на решението и в срок, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

По същество –съдът установява следното: решението е постановено от компетентен орган на основание чл.38, ал.2 от ЗЗЛД във връзка с чл.10, т.7 от ЗЗЛД , поради което се касае за валиден индивидуален административен акт.

В административното производство не са допуснати процесуални нарушения, доколкото е установено, че жалбоподателят е нарушил чл.23, ал.1 от ЗЗЛД, поради което му е наложена имуществена санкция от 4500лв. по чл.42, ал.9 от ЗЗЛД.

Съдът на първо място следва да обърне внимание върху няколко въпроса: КЗЛД се е произнесла по чл. 38, ал. 2 ЗЗЛД- а именно след сезиране от заинтересованите физически лица е установила нарушение на закона, дала е задължителни предписания и е наложила административно наказание на жалбоподателя. Възражението за неспазен срок по чл.38, ал.1 от ЗЗЛД на жалбоподателя не следва да се приема по съображения, че по този въпрос с решение №6444 от 17.07.10г. по адм.д.№ 4919/09г. ВАС при отмяната на мълчалив отказ и решение №4 от 15.04.2009 на КЗЛД е формирал извод, който е задължителен. В тази връзка с решението – л. 315- влязло в сила, е прието че заинтересованите К. са узнали за нарушението на 21.01.2009г., когато все още са обработвани неправомерно данните на К..

На второ място -съдът следва да обърне внимание, че наложената санкция е по чл. 42, ал.9 от ЗЗЛД. В практиката на ВАС ясно се разграничават двата реда за налагане на административни нарушения и наказания за несъобразяване с нормите на закона, а именно по единия ред приложим е ЗАНН съгласно препращането на чл.43, ал.4 от ЗЗЛД– съставя се акт за административно нарушение и се налага глоба, респ. санкция от председателя на комисията с наказателното постановление, докато при другия ред самата комисия с решение по чл.38, ал.2 ЗЗЛД действа като административно-наказващ орган и налага глоба, респ. санкция. В този смисъл е съдебната практика на ВАС – решение №13231 от 06.11.09г. по адм. дело № 4502/09г., III отделение, решение №9556 от 08.07.10г. по адм. дело №1934/10г. петчленен състав, както и решение №759 от 17.01.11г. по дело 4022/10г. V отделение. С последното решение се обръща внимание на известна непоследователност на законодателя при санкционирането на субектите за нарушения на закона, но се сочи, че и с решението по чл.38, ал.2 ЗЗЛД комисията е задължена да индивидуализира нарушението – т.е. да посочи какво нарушение на

закона е извършено.

В тази връзка съдът установява от самото решение следното, като факти, което не е спорно между страните:

Заинтересованият С. С. К. роден на 31.05.79г. няма съставен акт за раждане. Лицето е родено от неизвестни майка и баща в [населено място] и е израснало в домове за медико - социални грижи. По силата на решение от 30.07.2009г. на СГС по адм. дело №790 по описа на СГС за 2008г. – е прието за установено, че на С. К., роден на 31.05.79г., не му е съставен акт за раждане и е разпоредено на [община] да състави акт за раждане.

Преди това съдебно решение лицето е имало документ за самоличност - на 04.09.97г. от IV РПУ С. му е издаден зелен паспорт с местожителство и адрес в [населено място].

На 04.04.2000г. [община] издава дубликат на удостоверение за раждане на С. К. от [населено място] роден 1979г. в [населено място], но касаещо друго лице- С. К. от [населено място] - роден в гр.Б. през 1976г.. След снабдяване с дубликат за раждане от [община] К. роден 1979г. в [населено място] и живущ в [населено място] - се е явява в СО и му е съставен втори личен регистрационен картон /ЛРК/. Първият личен регистрационен картон е издаден на 02.09.1997г. с правилното ЕГН [ЕГН]. Във втория личен регистрационен картон вече е отразено друго ЕГН, което е чуждо -на лицето С. К. от Б., роден 1976г.. След тази промяна в СО-район Т. на лицето е издадена и нова лична карта, чрез която на 03.10.07г. от [фирма] е издадена кредитна карта.

Във връзка с отношения по отпускане на кредит заинтересованият С. К. от [населено място] установява, че друг С. К. е присвоил неговото ЕГН и е сезирал комисията и органите на прокуратурата, че е открадната самоличността му чрез издадения негов дубликат на удостоверение за раждане № 515 от 21.10.76г..

Въз основа на всичко гореизложено ответникът прави извода, че [община] е нарушила чл.23, ал.1 от ЗЗЛД чрез бездействие, тъй като не е предприела всички технически и организационни мерки за защита на личните данни на С. К. род.на 21.10.1976г..Посочено е конкретно, че общината е предоставила дубликат на 04.04.2000г. на друго лице без да има същото право и с това за заинтересованите К. от [населено място] са произлезли неблагоприятни последици.

Следователно- нарушението на [община] е, че е допуснала неин служител да предостави дубликат на удостоверението за раждане на С. К. от [населено място] род.1976г. на 04.04.2000г. на друго лице- на лицето С. К. от [населено място] род.1979г.. Във връзка с последното следва да се има предвид, че [община] в жалбата си визира, че няма доказателства по преписката от кое конкретно длъжностно лице на общината С. К. от [населено място] е получил дубликата. Също така се сочи, че не е установен способа, по който лицето се е сдобило с акта, като включително се твърди, че ответникът не е изяснил тези факти и [община] не следва да отговоря, както и защото нарушението на е доказано по безспорен начин.

Съдът намира следното: установеното от ответника нарушение на [община] е, че е допуснала на 04.04.2000г. С. К. от [населено място] да се снабди с дубликат на удостоверение за раждане №515 от 21.10.76г., касаещо друго лице, а именно С. К. от [населено място]. Илерванто е кой е този служител и как, чрез какъв способ молителят К. се е снабдил с дубликата на акта. Факт е, че лице с идентични три имена, без акт за раждане към момента на деянието, с документ за самоличност с друго ЕГН се е снабдило с препис от удостоверение за раждане на друго лице. Как С. К. от [населено място], роден 1979г., е доказал пред общинския служител на [община], че е лицето С.

К. от [населено място], роден 1976г., е неотнормимо. Достатъчно е да се знае, че това лице по притежавания от същия документ за самоличност е имал друго ЕГН. Кой общински служител не е бил достатъчно бдителен и умишлено или не е допуснал посочено нарушение е неотнормимо. В случая се касае за отговорност на общината в качеството ѝ на юридическо лице т.е безвиновна отговорност във връзка с допуснато нарушение от неин служител. Във фактическия състав не се включва като елемент кой служител и при какви форми на вина или как молителят и чрез какъв способ и с каква цел - е извършил нарушението по чл.23, ал.1 ЗЗЛД.

С оглед всичко изложено жалбата на наведените доводи изглежда да е неоснователна, но съдът при налагането на санкции –има служебното задължение да провери дали са спазени визираните в закона преклузивни и давностни срокове.

Във връзка с последното -следва да се подчертае, че доколкото не е приложим реда по ЗАНН не се прилагат и давностните срокове във връзка с чл.82, ал.4 от НК. В ЗАНН липсва разпоредба, която да урежда абсолютната давност, поради което всички състави на АССГ В този смисъл решение №3402/01.11.2010г. по кнахд №5728/2010г. V к.с., решение №2241 от 11.05.2011г. по кнахд №9670/2010г.V к.с., решение №1430/11.05.2010г. по кнахд №1860/2010г. на IV к.с., решение №130/22.03.2011г. по кнахд№ 9804/2010г. на VII к.с., решение №403 от 12.03.2010г. по кнахд №8196/2009г. IV к.с., решение №5921 от 22.12.2011г. по кнахд №6301/2011г. на IX к.с., решение № 1247 от 17.03.2011г. по кнахд №7341/2010г. на VI к.с., решение 03444 от 03.11.2010г. по кнахд №5477/2010г. XII к.с. в решение №3128 от 14.10.2010г. по кнахд №3819/2010г. на I к.с..

приемат, че е приложима давността по НК – а именно абсолютна давност от 4,5 години от деня на извършване на нарушение след изменението на чл.80, ал.1, т.5 от НК с ДВ бр.26/2010г. като, ако деянието е извършено преди това –абсолютната давност е 3години. Други съдилища като Административен съд Пазарджик, П. и Р. не приемат тази давност и не я прилагат. Доколкото това са касационни състави произнасящи се по реда на ЗАНН -практика по въпроса на ВАС няма.

В случая дори за приемем, че няма никаква абсолютна давност, което би означавало да може и след 30 години комисията да наложи санкция / т.е.като административно –наказващ орган да има правото да образува производство и да наложи наказание –нещо което е в противоречие с принципите на правото, където ако държавата в определен срок не упражни посочените си правомощия –те се погасяват/, съдът трябва да изследва дали са спазени специалните преклузивни срокове по чл.38, ал.1 от ЗЗЛД. Същата норма разписва специален преклузивен срок за образуване на производството, а именно едногодишен срок от узнаване на нарушението /която дата е приета с решение №6444 на ВАС – за 20.01.2009г., но за продължаващото обработване на данните/, но не по-късно пет години от извършване на нарушението. Ответникът е приел, че нарушението на чл.23, ал.1 от ЗЗЛД на [община] се състои не в това, че и към момента на подаване на жалбата тези данни се обработват неправомерно –както е приел ВАС с решение №6444, а че на 04.04.2000г. е предоставен дубликат на удостоверението за раждане. За това нарушение на [община] е наложена санкция от 4500лв., а не за това, че след като е установено неправомерното снабдяване с дубликата- е издадена лична карта, която вече е обявена за невалидна. В тази връзка-правилна би била наложената санкция от 4500лв. на Столична община-район Т., ако не е отразила, че вторият ЛРК е неправомерно съставен с ЕГН на друго лице, но жалба от СО няма.

Следователно- отговорността на жалбоподателя- [община] е за деяние извършено на 04.04.2000г. и дори да допуснем както е приел ВАС, че то е узнато на 20.01.2009г. от К.- то преклузивният срок по чл.38, ал.1 ЗЗЛД от 5 години –от извършване на нарушението на 04.04.2005г. е изтекъл и по отношение на [община] – не може да се наложи санкция. Преклузивният срок- една година от узнаване за нарушението, но не по-късно 5 години от извършването му е подобен на този в чл.34 от ЗАНН и едната година тече в по-дългия 5 годишен срок. Тези срокове, които са преклузивни не се прекъсват и не спират подобно на давностните срокове.

С оглед изложеното неправилно на жалбоподателя е наложена санкция от 4500лв. за нарушение извършено на 04.04.2000г. с решение №4/2009г. от 01.12.2011г. и жалбата на посоченото основание в посочената част на решението е основателна и следва да се уважи.

Водим СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на [община]

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №4-2009г. от 01.12.2011г. на Комисия за защита на личните данни в ЧАСТА МУ, с което е уважена жалбата на С. К., Б. К. и С. К. срещу [община] и за нарушение на чл.23, ал.1 ЗЗЛД й е наложена имуществена санкция от 4500лв. по чл.38, ал.2 във връзка с чл.42, ал.9 от ЗЗЛД.

Решението е постановено при заинтересовани страни С. С. К. от [населено място] род.1976г., Б. Г. К. и С. С. К. и двамата от Б., С. С. К. от [населено място] род.1979г., Столична Община, Министерство на регионалното развитие и благоустройството и Министерство на вътрешните работи.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС чрез АССГ. Преписи.

Съдия: